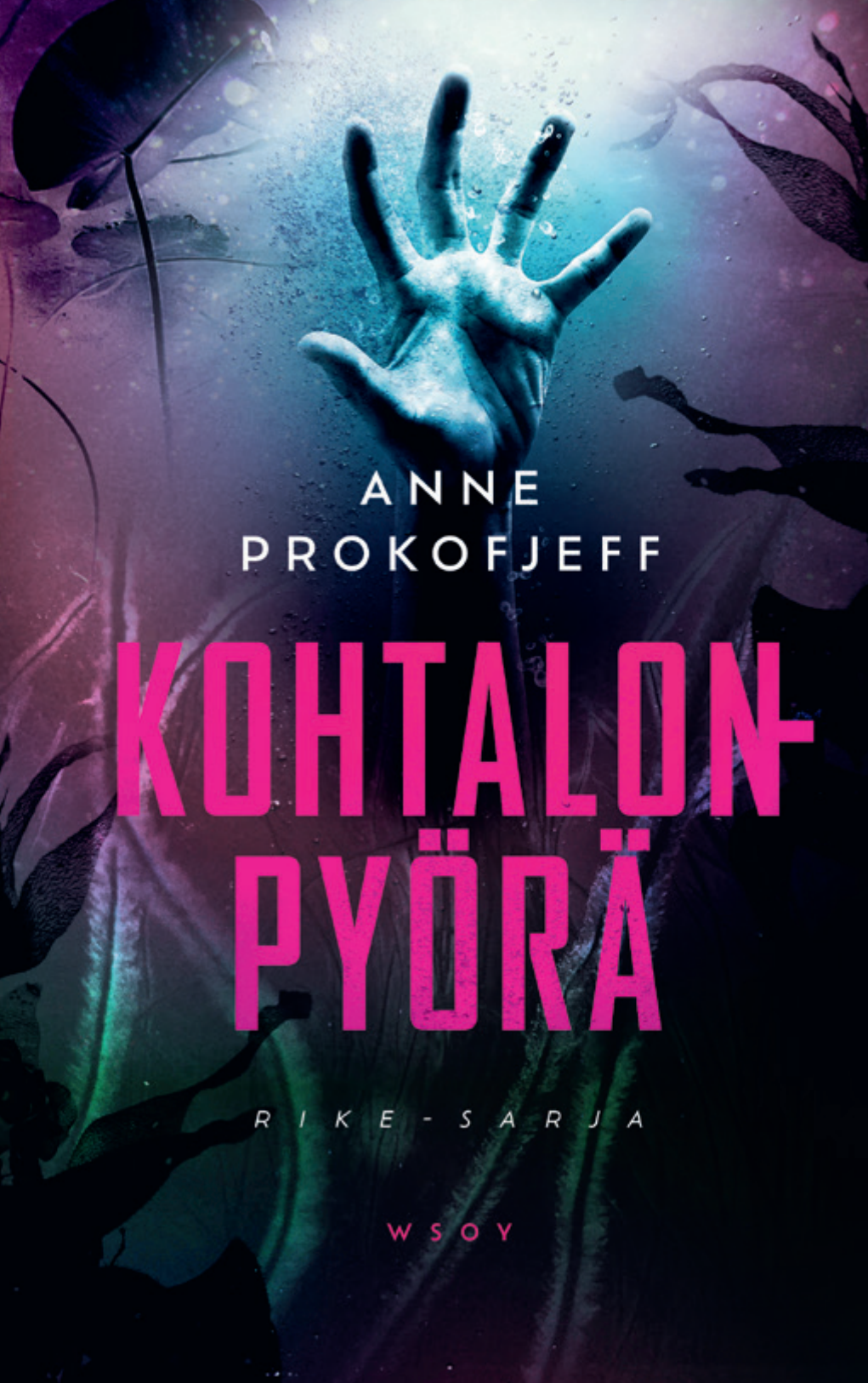


A hand is shown reaching upwards from a dark, watery environment. The hand is illuminated from above, creating a bright glow. Bubbles are visible around the hand. In the background, there are dark silhouettes of lily pads and reeds. The overall color palette is dark with blue and green tones, and a bright light source at the top.

ANNE
PROKOFJEFF

KOHTALON-
PYÖRÄ

R I K E - S A R J A

W S O Y

ANNE
PROKOFJEFF

KOHTALON- PYÖRÄ



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI



Sivuilla 321–322 osa runosta
»Kohtalon vaaka» (Kaarlo Sarkia, 1943).

ENSIMMÄINEN PAINOS

© ANNE PROKOFJEFF JA WSOY 2026
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52346-9

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

1
PINNANLAISET

KESÄ 2001

KODITON MIES heijasi ostoskärryjä bussipysäkin katoksen alla. Päällimmäisenä kärryssä oli ruutukuosinen sateenvarjo, joka oli jäänyt katokseen tilausajobussiin nousseelta rouvalta. Pysäkin digitaaliselta taululta näkyi aika, 20:04. Yhdeksältä avattaisiin Keravalla asunnottomien ensisuoja, jossa saisi teetä ja pari leipäpalaa. Mies oli syönyt viimeksi aamulla hätistettyään variksen pois terassipöydälle jääneen annosjämän kimputa ja hotkaissut tähteet itse. Hän vilkaisi kellotaulua uudestaan. Keravan asuntolaan olisi jo jonoa, koska paikkoja oli niin vähän ja sisään otettiin saapumisjärjestyksessä. Helsingin ensisuojaan voisi yrittää päästä, mutta se ei houkutellut, siellä pöllittiin aina kamat.

Hän istahti pysäkin penkille, katseli merta, Tallinnan suunnasta tulevaa laivaa ja oranssinpunaisena hehkuvaa taivaanranta. Syke alkoi laskea, kun ei enää tarvinnut hermoilla yösijan etsimisestä. Hän jäisi tähän. Hän kaivoi kärrystään pyyhkeen ja uimarenkaan, jotka hän oli löytänyt rannalta. Hän asetteli uimarenkaan päanalustaksi, kiskaisi pyyhkeen peiton virkaa toimittamaan, ja asettui kyljelleen penkille. Jospa uni tulisi...

Kova penkki painoi kipeästi lonkkaluuta. Asentoa korjattaessa hän huomasi meriväylällä kaksi peräkanaa kiitävää moottorivenettä. Etummaista ohjasi parrakas, pitkähiuksinen mies, jolla oli nahkaliivi yllään. Kyydissä pieni tyttö puristi silmät kiinni pehmonallea sylissään. Kannoilla tulevan veneen kuljettaja huusi jotain kaverilleen, joka nosti aseensa. Laukaus kajahti, ja pitkähiuksinen mies lyyhistyi ratin ja penkin väliin.

Jahtaajat tavoittivat takaa-ajettavansa, ja ampuja heitti jotain veneeseen. Liekit leimahtivat nopeasti. Palava vene alkoi upota, tuli nielaisi sen ja veden voima veti alusta pinnan alle.

Mies rannalla hieraisi silmiään. Herranjumala, missä se tyttö oli?

KESÄ 2024

PÄÄTÄN HERÄTÄ ennen kuin uppoan hukkumisunen hyisiin vesiin.

– Missä mun peitto... hytisen.

Unessa olen ollut pitkään pinnan alla. Suustani purkautui kolmekymmentä kuplaa. Keuhkoni täyttyivät vedestä. Tajusin, että kuolisin pian. Tajusin myös, että näen selkounta, jota voin hallita ja josta herään, jos niin tahdon.

Peukaloin herätyksen soittoäänien sammuksiin. Näytön yläreunassa näkyy säätila ja päivämäärä. Pilvistä, 16 astetta, kolmas kesäkuuta 2024. On 30-vuotissyntymäpäiväni. Unen kolmekymmentä kuplaa pulpahtivat mieleen luultavasti synttäreiden takia. Jos saan huljutella kinuskikuorrutetta kahvilla alas, kestan työkavereiden vinoilua ja vitsailua ikäkriisistäni oikein hyvin. Ei siinä kyllä paljon vitsailemista ollut. Kriisini on saanut aikaan vimmaista myllerrystä.

Olin muuttanut maaliskuussa keskustan parvekkeettomasta yksiöstä tähän Arabianrantaan parvekkeelliseen kaksioon. Hankin ensimmäiseksi tolkkuttomasti ruukkukasveja, joita en ennen olisi välittänyt pitää hengissä. Aika huonosti ne pysyvät nytään. Aloin harjoitella paljasjalkajuoksua juoksumatolla. Vähensin hiilihydraatteja, lisäsin proteiineja. Onnistuin vaihtamaan työni sisäisellä siirrolla turvallisuusselvitysten yksiköstä terrorismin-torjuntayksikköön. Olin ihan kypsä selvityksiin, joita nyhersin kellarikerroksen ikkunattomassa kopissa, johon hissin ovien suhahtelu kuului häiritsevän selvästi. Nuuskin rikosrekistereitä, ulosottoja, verkkoviestejä, entisten ja nykyisten puolisoiden

kytköksiä. Työni tuntui kuolettavan tylsältä, vaikka sen olisi pitänyt tuntua kuolettavan vaaralliselta. Sitten yhtenä keväisenä päivänä, kun taivaalta satoi tiskirättejä eikä sää tiennyt mihin suuntaan oli menossa, sain ilmoituksen että siirtohakemukseni on hyväksytty. Oli minun vuoroni kävellä urahissin suhahtavista ovista sisään. Kellariin en enää palaisi.

Voimakas piparmintun tuoksu aivastuttaa. Hajun täytyy olla peräisin purkasta, olen nukahtanut purukumi suussa ja yön aikana se on kulkeutunut hiuksiini. Miten hitossa purkan muka saa irti hiuksia leikkaamatta? Netissä ehdotetaan ruokaöljyä, mutta sitä ei kaapista löydy. Miten löytyisi, kun syön aina ulkona. En ole laittanut ruokaa kertaakaan uudessa kämpässäni. Parvekkeen nurkassa on isoja Ikean kasseja, jotka ovat täynnä pikaruokalaatikoita ja tyhjiä juomatölkkejä keräämässä banaanikärpäsiä. Ei auta kuin ottaa sakset. Saksittu lovi hiukissa näyttää ihan lapsen leikkaamalta.

Kaiken lisäksi olen jo myöhässä. Minulla on jäänyt kesken edelliseltä osastolta Rakter Oy:tä koskeva turvallisuusselvitys, jonka olen luvannut viimeistellä Rajavartiolaitokselle. Kansallinen turvallisuus tuskin on kuitenkaan uhattuna, vaikka selvitys vähän venyy. Jätän aamupalan väliin, laitan korkokengät ja keltaisen, juhlanan mekon ja toivon, että kollegat ovat muistaneet syntymäpäiväni.

Ei näy kakkua eikä kuulu onnittelulaulua. Peittelen pettymystä, pujahdan KÄÄNTÖPIIRIKSI nimettyyn huoneeseen ja istun oven vieressä olevalle tuolille, jota hinaan istualtaan pöydän ääreen. Puhe taukoaa hetkeksi ja pöydässä istuvat kollegat Korpela, Paju ja Boa nostavat katseensa.

– Morgon Maisa.

Ylitarkastaja Hannes Sten saa säädettyä huoneen valaistuksen mieleisekseen ja siirtyy pöydän päähän sulavin askelin. Se näyttää siltä kuin olisi repäisty Ralph Laurenin mainoksesta.

Ilmava merinovillainen t-paita on valittu silmien sävyn mukaan, kevyt kesäneule on solmittu harteille, geeli pitää laineilevia hiuksia kurissa. Pahoittelen myöhästymistä samalla kun pumppaan termaria ja kerron epäonnistuneesta aamusta. Vain Paju hymyilee huvittuneesti. Kahvikin on lopussa.

- Mahtava startti synttäripäivälle.
- Siitä se luisu keski-ikään alkaa, Korpela sanoo.

Kuuluu vaimeita onnitteluja, ja Korpela taputtaa laiskasti olalleni.

Kaikki tuntuvat olevan kesäloman tarpeessa. Sten on saanut henkilöstöbarometrin tulokset ja korostaa, että työn arvostus on plussan puolella, Suojelupoliisissa on hyvä henki ja tekemisen meininki.

- Ei kahta samanlaista päivää! Sten nostattaa ilmapiiriä.
- Ei niin, Paju sanoo.
- Puutteitakin on, alkoholin kanssa läträtään liikaa ja sukupolvien välillä on havaittavissa jonkin verran arvojen hankausta, Sten sanoo.

Vilkaisen vieressä istuvaa Korpelaa, joka on minua kolmekymmentä vuotta vanhempi. Sen kanssa tulee kyllä otettua yhteen. Miehellä on varmasti paljon kokemuksen höystämää itsevarmuutta, mutta se osaa olla myös tosi veemäinen ja kaikkietävä töksäyttelijä. Korpela oli ollut työkaverini jo edellisessä yksikössä mutta vaihtanut osastoa ennen minua, reilu vuosi sitten. Seurasin sen esimerkkiä. Sitä on pakko sietää, koska haluan hyväksikäyttää vanhan jäärän verkostoja. Liian kiltit eivät etene ammatissa vaan jäävät seinäruusuiksi. Korpela mulkaisee minua aivan kuin lukisi ajatukseni. Suin hiuksia saksitun loven päälle. Tiputan vahingossa tussin. Tiedän näyttäväni sekavalta sählääjältä.

Sten nostaa tussin lattialta, suoristaa pöydällä olevan paperipinon ja luettelee nopeasti eniten kritiikkiä saaneet kohdat: resurssien puute, työmäärän lisääntyminen, huonot työkalut tai -tilat ja erikoistehtäviin liittyvän koulutuksen vähyys.

Johtamisen puutteista Sten ei hiiskahda suoraan vaan kätkee ne ovelasti toisen termin suojiin. »Hierarkiaan liittyvät taidot» vaativat kuulemma päivittämistä. Taatusti päälliköt ovat saaneet kritiikkiä, koska nimettömissä kyselyissä on sama efekti kuin ilmaisen viinan bileissä, niistä otetaan kaikki irti. Siirryn toiselle tuolille, koska nahkapäällinen on alkanut hiostaa, en halua takapuoleeni märkää länttiä. Poimin vadista ruttuisen mandariinin, jota pyörittelen kourassani kuin stressipalloa. Olen itse aika vainoharhainen sen suhteen, että mikään nimen pöytä pysyisi nimettömänä, varsinkaan Supossa. Olisi helppo saada selville, kenen koneelta lähetettiin lomake, jonka mukaan osastolla vallitsee pelon ilmapiiri ja pomo on neuroottinen perfektionisti. Potkin kengät jaloista pöydän alla. Juorutkin täällä liikkuvat alle aikayksikön. Supon keväinen virkistyspäivä Soutupaviljongissa on onneksi huuhtoutunut viidentoista hanaviiniannoksen ja kolmen kaljan usvaan. Sen kuitenkin hämärästi muistan, että olin nyttyttänyt itseäni Boan reittä vasten paljussa. Onneksi tynnyrissä ei lillunut silloin muita. Ehkä Boakaan ei muista sitä kunnolla, olihan sekin tukevassa humalassa. Ei siitä ole koskaan puhuttu sanaakaan.

Korpela saa pahan yskänpuuskan. Stenin lauseet katoavat yskän alle. Kavahdan vaistomaisesti etäämmälle, vaikka Korpela yskiikin nenäliinaan. Se sairasti vuodenvaihteen jälkeen koronan, josta jäi sitkeä jälkitauti, long covid. Korpela ei tunnista kuin long drinkin. Se on sitä mieltä, että long covid on »uusi sähköallergia», jonka piikkiin voi laittaa kaikenlaiset luulosairaudet, aivosumut ja mielenterveyshäiriöt. Äijä saattaa olla osittain jäljillä. Tarjoan sille pahimpaan hätään sitruunanmakuisen pastillin. Otan itsekin yhden. Yritän heittää pastillin suuhuni, mutta se kopahtaa takaseinään. Pajua alkaa naurattaa ja se piilottaa kasvonsa iPadinsa taakse. Paju on vähän totisen kollegan maineessa, mutta se nauraa herkästi toisten mokille ja yllättäville sattumuksille. Sillä on kiva, vähän kähisevä nauru

ja isot rinnat, jotka hytkyisivät tahdissa, ellei se kätkenisi niitä. Se pitää aina löysiä collegepaitoja ja litistää lihojaan tukevilla juoksuliiveillä, mutta olen nähnyt sen suihkussa ja tiedän sen kuppikoon. Se ei sulata sitä, että miehet puhuvat sen rinnoille kokouksissa ja baaritiskillä, joten ei ihme, että se peittää ne.

Matelemme jonossa ulos kokoushuoneesta. Ovessa oleva KÄÄNTÖPIIRI-nimi on joutunut jonkun vääräleuan pilan kohteeksi. Joku turhautunut kollega on saanut tylsistä palaverista ja selvityksistä yhtä tarpeekseen kuin minä ja raaputtanut yhden i-kirjaimen pois. KÄÄNTÖPIIRI. Ehkä Boa? Sehän on aina tuli perseen alla, jos kokoukset venyvät yli sovitun.

Seison yhä tuijottamassa ovea, kun Sten saa puhelun. Jään salakuuntelemaan huoneen kynnykselle. Paras synttärilahja olisi jokin kuuma keikka. Sten kuuntelee vakavana, laskee sitten kännykän korvaltaan nopeasti ja sanoo Korpelalle, että yli-komisario Liikasen haaviin on jäänyt epäilty. Sten räpsyttelee silmänsä tahattoman tic-oireisesti. Ensin kaksi hidasta, pieni tauko ja kaksi nopeaa. Olen tottunut siihen, että Stenin toinen silmäluomi nykii, kun se toimittaa jotain mieltä kuohuttavaa asiaa. Sten käskee Korpelaa menemään heti Liikasen luo, koska sillä itsellään on alkamassa pakollinen tilaisuus, jota se ei voi siirtää. Sten kuulostaa niin teennäiseltä, että pakollinen meno taitaa olla tennistunti kermaperseiden kerholla. Korpela kuittaa, ja Sten alkaa järjestellä valkotaulun magneetteja suoraan riviin. Nappaan Korpelaa hihasta ja vaadin päästä mukaan. Tiedän, että kyse on tapauksesta, jossa KRP, Supo ja Tulli ovat tehneet yhteistyötä. Korpela ei ota minua kuuleviin korviinsa.

– Vähän niinku oppimismielessä, vetoan sen kokemukseen ja yritän näyttää siltä kuin katsoisin sitä ylöspäin.

Se tepsii. Omahyväinen äijä ynähtää myöntävän vastauksen. Korpelan edessä matelu pistää vihaksi, vaikka olenkin väistänyt luodin, jonka päällä lukee »Rakterin turvallisuusselvitys».

PUOLILTA PÄIVIN kadun häiritsevät äänet kurottavat vetämättömän, Sergei Rahmaninovin elämäkertaa lueskelevan Sashan korvakäytäviin. Murtohälyttimen ujellus, ambulanssin ulvonta ja autoilijoiden kärsimättömät tööttäykset muuttuvat hänen päässään kokeilevaksi sinfoniaksi.

Sasha laahustaa keittokomeroon torkkupeitto niskassaan. Allas on täynnä likaisia astioita, sillä astianpesuaine on päässyt loppumaan. Kahvikin on loppunut. Hän keittelee kupillisen jo kertaalleen käytetyn suodatinpussin ja vanhojen porojen läpi.

Patinoitunut pöydänpinta kätkeytyy kirjojen, nuottien ja laskujen alle. Kahvikupin pohjasta jää puolikuu perintätoimiston kirjekuoreen. Sasha tarkastaa tilinsä saldon. Hän joutuu hyväksymään sen kylmäävän tosiasian, että hänellä on käytettävänä 15 euroa 20 senttiä. Luottotiedot ovat vaarassa ja niin myös hänen ainoa henkireikänsä, sello, joka seisoo jalustalla olohuoneen nurkassa. Se on arvokkain esine 36 neliömetrin kaksiossa, jossa suurin osa tyylikkäistä huonekaluista on hankittu kirpputoreilta. Kohta soitin täytyisi kiikuttaa jälleen panttilainaamoon. Se olisi neljäs käynti heidän yhteisen historiansa aikana. Tuttu ajelehtimisen ja lipeämisen tunne täyttää Sashan mielen. Tältä tuntuu olla kelvoton surkimus. Sasha nostaa soittimen jalkojensa väliin ja tapailee Bachin Preludi Sello-sarjasta 1. Kun soitto voimistuu, yläkerran naapuri alkaa hakata lattiaansa kuten aina.

Aurinko pysyttelee pilvessä, kun Sasha avaa C-rapun oven ja loikkii Kolmannelta linjalta Hämeentielle. Tuuli kuljettaa jäätelöpaperia hänen jalkoihinsa, kun hän pysähtyy valoihin. Vanha ukko köpöttelee rollaattorin varassa suojatien yli Reino-tossuissaan. Rivakkaotteinen nainen asettelee ilmoitustelinettä liikkeensä eteen.

THAI-RELAX

Kivunlievitystä • Rentoutusta • Hyvää oloa

Ei ajanvarausta!

Tervetuloa sisään!

Reino-tossuinen papparainen sulloo rollaattoria eteiseen, kun hieroja pitää ovea auki. Sasha vilkaisee hintoja ja viheltää. Hänellä ei olisi varaa edes puolen tunnin sessioon, joka maksaa 35 euroa. Hän pysähtyy raitiovaunupysäkillä potkimaan pikkukiviä. Joku hyypiö on sammunut Adidaksen lippalakki silmillään penkille. Risteyksessä kiireinen Bemarkin kuljettaja kaahaa keltaisista valoista läpi. Raitiovaunu vinguttaa fis-ääntä ja päästää nauravan nuorisjoukon ulos. Sasha on nousemassa ratikkaan, kun kännykkä kilahtaa. Viesti Kirstiltä, joka haluaa lopettaa heidän orastavan suhteensa. Kirstin mukaan on reilua ilmoittaa, että hän ei tunne tarvetta seurusteluun, mutta tähdentää, että vika ei ole Sashassa vaan hänessä. Sasha on samaa mieltä, vika oli Kirstissä. Nainen on hörhö, joka hakee voimaantumista tulkitsemalla Tarot-kortteja ja pyllistelemällä OnlyFans-tilillään, jossa esiintyy koodinimellä Kindy C kuin mikäkin salaisen palvelun agentti. Silti jätetyksi tuleminen runoo itsetuntoa. Hän hillitsee halunsa lähettää Kirstille kitkerän viestin ja poistaa naisen yhteistiedot kännykästään, ettei tulisi kiusausta myöhemminkään. Viimeksi kun he tapasivat, Kirsti oli vetänyt Sashalle Tarot-pakastaan Kohtalonpyörä-kortin. Se merkitsi kuulemma muutosta ja mullistusta.

– Muista, että pyörä jatkaa pyörimistään ja jotkut asiat eivät ole sinun hallinnassasi.

Sasha on niin keskittynyt ajatuksiinsa, ettei huomaa lipuntarkastajia ennen kuin toinen heistä seisoo hänen vieressään ja pyytää matkalippua. Sasha vilauttaa kausilippuaan ja leikkii yllätynyttä, kun se on päässyt vanhenemaan. Esitys ei mene läpi, tarkastaja lätkäisee rikkeestä 100 euron tarkastusmaksun ja käskee jäämään seuraavalla pysäkillä pois. Välikössä seisoo noin kuusikymppinen mies, jolla on kalapuikkoviikset. Hänen ilmeensä tuo Sashan mieleen valmentajan, joka seuraa joukkueensa alivoimapeliä. Mies näyttää epämääräisesti tutulta, joten Sasha nyökkää varmuuden vuoksi. Mies kohottaa kulmakarvojaan ja kääntää katseensa katuun. Ikkunan heijastuksesta Sasha huomaa, että mies vilkuilee häntä yhä.

Sasha jää pois yliopiston pysäkillä, mies tekee samoin. Loke-rossa odottava pölyinen kirjapino ei tänään houkuta. Päässä soi valtio-opin professorin unettava ääni ja silmissä vilisevät lukuisat lähdeviitteet, jotka pitäisi tarkistaa. Miksi piinata itseään tutkimuksella, jota kukaan ei rahoita? Onko jälkisuomettuminen jo liian kaluttu aihe?

Sasha kääntyy kannoillaan yliopiston rappusilla, nostaa kau-luksensa pystyyn ja suuntaa tihkusadetta välttelevän kulkunsa kohti Helin krouvia. Siellä voisi nähdä ehkä Hertsan ja pum-mata kaljarahat. Päivä on jo livennyt otteesta.

Hertsu istuu vakipöydässään piirtämässä luonnoslehtiöön ja hörppii olutta niin rauhalliseen tahtiin, ettei ehdi humaltua. Hän hahmottelee pilapiirrosta, jossa pääministeri rentoutuu äänenkalastusretkellä. Sasha kummastelee, miksi Hertsu yhä piirtää käsin, vaikka pystyisi luomaan kuvia tekoälyn avulla. Ei hänen työnantajansa siitä hätkähtäisi, pikemminkin ilahtuisi, päivälehdissä vain tehokkuudella on enää väliä.

– Ei vain tuntuisi oikealta. Lähtisitkö itse tekoälyorkesterin keikalle?

- Ei olisi rahaa.
- Aivan... Kelpaako hanatuoppi?

Hertsan tarjoama Koffin lager on laimeaa. Sasha hörppii olutta ja silmäilee kännykästä avoimia työpaikkoja, jotka vastaisivat hänen osaamistaan tai olisivat edes kiinnostavia. Hertsan kuvittelee, että venäjän kielen taitoiselle löytyisi helposti tulkin hommia, mutta kuka niitä nyt tarjoaisi, kun kauppa- ja kumppanuussuhteet Venäjän kanssa ovat poikki ja boikotissa. Hertsan laskee, että Sashalla on kaksi koulutusta, hän on tulkki ja valtiotieteiden maisteri ja niiden lisäksi on vielä tutkinto konservatorioilta. Hän kummastelee, ettei sillä arsenaalilla saa töitä. Pienen etsimisen jälkeen löytyy kielitaitoiselle assistentille tarjottu määräaikainen toimi teknologia-alan yrityksessä. Neljän tonnin kuukausilksa, se pestin hoitamisesta luvataan. Henkilöstöpäällikkönä ja haun yhteyshenkilönä näyttää olevan tyyppi, jonka nimi saa kellot soimaan. Tai kulkuset kilisemään, Sasha miettii.

- Klaus Santala.
- Onko sen nimi tosiaan Klaus Santala? Hertsan kysyy.
- On. Kuulostaa vitsiltä, mutta ei ole. On nykyään Rakte-rilla. Silloin kun haastattelin Santalaa graduani varten, se työskenteli Finnprolla. Se varmasti muistaa minut.
- No, soita sille, Hertsan kehottaa ja alkaa luonnostella joulupukin kuvaa lehtiöönsä.
- Viimeinen hakupäivä on huomenna.
- Sitä suuremmalla syyllä.
- Ehtii sen huomennakin. Tai no, laitan jotain, Sasha sanoo ja näpyttelee ilmoituksessa olevaan numeroon viestin, jossa tiedustelee tapaamisaikaa.

Kalkki ja Vektori tunkevat yhtä aikaa pöytään kasaamaan musavisajoukkueitaan. Molemmat haluavat Sashan tiimiinsä. Tänään palkintona on vapaavalintainen shotti ja kaksi kaljaa per naama. Ilmaiseksi Sasha ei ala kisata kummankaan tiimissä. Kalkki kaivaa farkkutakin taskua ja tyrkyttää Finnkinon

sarjalippua, mutta Vektori tuo tiskiltä ison Urquellin ja lupaa pitää Sashan kurkun kosteana kisan ajan. Hertsa kilauttaa MobilePaylla Sashan tilille kaksikymppiä ennen kuin hän ehtii tarttua Vektorin tarjoukseen.

Masi Hongisto, Kansallisteatterin entinen näyttelijä, vetää musavisaa. Masin hommat olivat loppuneet koronasulkuihin, niin hänellä ainakin on tapana valittaa. Sasha on kuullut huhuja, ettei Masin elämänhallinta olisi riittänyt näytösaikojen sääntöiliseen noudattamiseen ennen koronasulkujakaan. Nytemmin mies on raapinut elantoa kasaan maakuntateattereiden kesähupailuissa, äänikirjastudioissa ja pubien visailuisäntänä. Masilla on komea bassoääni ja isot eleet, eikä hän tarvitse mikrofonia, kun hän jylisee kysymyksiä kisailijoille.

– Kaikki tietää, mikä ikoninen bändi julkaisi vuonna 1975 kappaleen Bohemian Rhapsody...

– Queen, kuuluu känninen välihuuto kabinetin suunnasta.

– Vain lapulle kirjoitetut vastaukset hyväksytään, ei välihuuteluita, mutta se ei ollut kysymys. Kysymys kuuluu, mistä sävellajista Bohemian Rhapsody alkaa? Mikä on sävellaji?

Hertsa katsoo Sashaa päättään rapsuttaen. Sasha huomaa Kalkin Sandstorm-joukkueen kallistuvan kuuloetäisyydelle.

– Intro on a cappella -osuus, se on B-duurissa, Sasha kuiskaa Hertsan korvaan.

Hertsa kirjoittaa vastauksen paperille, jonka yläkulmaan hän on raapustanut joukkueen nimen 'Helin hipsterit'.

– Italialaisen Antonio Vivaldin tunnetuin sävellys oli...

– Neljä vuodenaikaa! känninen mölisee taas kabinetissa.

– Heli! Viitsitkö heittää tuon häirikön ulos, Masi vaatii.

– Mä käyn sanomassa, jatka vaan. Heli harppoo kabinettiin.

Sen t-paidan etupuolella lukee *Helin krouvi* ja selkäpuolella *Sivukirjasto vuodesta 1995*.

– Soitan nyt yhden pätjän siitä. Teidän tehtävänne on vastata, mitä vuodenaikaa kuultu näyte edustaa. Mikä vuodenaika?

Masi laittaa musiikin soimaan. Näyte on presto-osasta. Sasha tunnistaa sen ensitahdeista. Jouset jäljittelevät ukkosta. Hertsa on kirjoittanut arvauksensa paperille ja vilauttaa sitä Sashalle. Hän nyökkää, kesä on oikein. Kalkki yrittää kurkkia oikeaa vastausta heidän lapustaan.

– No niin! Pidetään pieni, noin kymmenen minuutin vessa- ja hanatauko ja jatketaan sitten kevyen musiikin kysymyksiin, Masi jylisee.

Heli taluttaa kabinetin kännikalaa ulko-ovelle. Sashan puhelin alkaa soida. Ikkunan takana kännikala hoipertelee suojatien yli, ja tuuli kiskaisee ohikulkevan naisen teleskooppivartisen sateensuojan nurinpäin. Nainen taivuttelee sitä oikeaan asentoon, kun Sasha vastaa Santalan puheluun.

VAKOILUSSA JA RAKKAUDESSA MIKÄÄN EI OLE MUSTAVALKOISTA.

Kun teini-ikäinen itähelsinkiläisräppäri tunnustaa ampu-neensa Digerdöden-jengiläisen, Supon ylietsivä Maisa Hiidenlinna alkaa epäillä, ettei kaikki ei ole mennyt niin kuin räppäri väittää. Miksi tapaus haisee, ja minne jäljet johtavat? Alkaa tutkimus, joka pakottaa Hiidenlinnan kohtaamaan niin oman sukunsa rikollisen menneisyyden kuin Suomeen kohdistuvan valtiollisen uhan.

Pian saman tapauksen kimpussa työskentelee toinenkin, CIA:n vakoojaksen kiristämä inkeriläistaustainen tutkija, Sasha Raaga. Vaikka Maisa ja Sasha työskentelevät täysin eri leireissä, heillä tuntuu olevan paljon enemmän yhteistä kuin kumpikaan haluaisi myöntää.

Kohtalonpyörä on vetävästi kirjoitettu, psykologisesti kerroksellinen trilleri, joka pitää tiukasti otteessaan. RIKE-sarjan avausosassa rikostutkinta, kansainvälinen vakoilu ja paranoiדי rakkaus punoutuvat yhteen, ja kirjan henkilöt joutuvat valitsemaan oikean ja väärän väliltä selviytyäkseen – tai hukkuakseen.



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52346-9